

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 33717

гр. София, 15.10.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в
закрито заседание на 15.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

като разгледа дело номер **10730** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Т. К. И. – Л., с ЕГН [ЕГН], срещу ЗППАМ № 1746/01.10.2025 г.,
издадена от мл. автоконтрольор 2ра група, 2 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която
на жалбоподателката е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелството за управление на
МПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“ на основание чл. 171, т.
1, б. „з, гг“ от ЗДвП., като в жалбата е обективизирано искане за спиране на предварителното
изпълнение на ЗППАМ.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства, приема за установено от
фактическа и правна страна следното:

Искането за спиране е направено от адресата на заповедта, за който е налице правен интерес.
Процесуална предпоставка за допустимост на искането за спиране на заповед с правно основание
чл. 171, т. 1, б. „з, гг“ от ЗДвП., е наличието на подадена жалба срещу самата заповед. Искането
за спиране на предварителното изпълнение на ЗППАМ е обективизирано в подадена жалба срещу
заповедта.

Искането е допустимо. Подадено е в срок, от активно легитимирано лице, с правен интерес и е
съединено с оспорване на издадената заповед за прилагане на ПАМ, т. е. във висящ процес по
оспорване на заповедта.

Разгледано по същество, искането е неоснователно по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП. обжалването на заповедите за прилагане на
ПАМ не спира изпълнението им. Налице е законова презумпция за съществуването на една,
повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК още при постановяване на заповедта за
прилагане на ПАМ. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП е оборима. Тъй като

специалният закон не предвижда основания за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. заповеди, по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП. се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от АПК.

Искането за спиране по чл. 166, ал. 2 от АПК на актове по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. зависи от преценката дали незабавното изпълнение на ПАМ може да причини значителна или трудно поправима вреда на адресата, която да бъде противопоставена на презумираните предпоставки по чл. 60, ал. 1 от АПК.

В конкретния случай ПАМ е наложена за това, че жалбоподателката е управлявал МПС, което „не е регистрирано по надлежния ред /или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер“. В акта послужил за издаване на процесната заповед, управляваният лек автомобил е посочено, че е със служебно прекратена регистрация(сочи се първата хипотеза).

Целта на допуснатата от законодателя възможност да бъде спряно изпълнението на обжалваната пред съда заповед е да се даде временна защита на твърдението на оспорващия, че актът ще му причини значителна или трудно поправима вреда.

Законовата презумпция за високата обществена значимост на защитените обществени отношения, а именно безопасността на движението по пътищата и преустановяването на административни нарушения, които застрашават живота и здравето на хората, е основание за допускане на предварително изпълнение на този вид принудителни мерки по силата на закона. Предпоставка за постановяване на неговото спиране е наличието на друг противопоставим интерес, който по степен на важност е от категорията на посочените. В тежест на оспорващия е да установи наличието на обстоятелства, при които спирането на изпълнението на оспорената заповед е основателно. Към депозираното искане не са представени доказателства, от които да може да се направи извод, че са налице основания за спиране на предварителното изпълнение на издадената ЗППАМ. Твърденията в искането за настъпването на вреди за срока на наложената ПАМ, който е до решаване на отговорността, но не повече от 6 месеца, се конкретизират с това, че жалбоподателката представя ТЕЛК, с който се установява 50% трайно намалена работоспособност. Сочат се заболявания, които значително затрудняват придвижването, като за съпруга и също се представя решение на ТЕЛК, за трайна намалена работоспособност 80 %. Но противно на това което се излага, последното не води във всички случаи до извод, че от това се налага жалбоподателката да управлява МПС за да съдейства на съпруга си. Последният, както и жалбоподателката е могъл да кандидатства за придружител, при съответна установена трайна невъзможност да се придвижва. Действително личният интерес на жалбоподателката е пряко свързан с необходимостта да може да се придвижват безопасно членовете на нейното семейство, като се сочи, че следва да се осигурят и грижи за нейното дете, но този интерес не е противопоставим на обществения в този случай, а именно безопасността на движението по пътищата и преустановяването на административни нарушения, които застрашават живота и здравето на други хора. Чрез настъпването на правните последици от наложените ПАМ, административният орган защитава значим обществен интерес - за безопасност на движението по пътищата.

По изложените съображения съдът намира искането за неоснователно.

С оглед на изложеното, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на Т. К. И. – Л., с ЕГН [ЕГН], за спиране на предварителното изпълнение на ЗППАМ № 1746/01.10.2025 г., издадена от мл. автоконтрольор 2ра група, 2 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която ѝ е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“ на основание чл. 171, т. 1, б. „з, гг“ от ЗДвП.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град до Върховния административен съд на Република България.

Съдия: